

OPINIONS

Novembre de 2011 - N° 34

Jo també sóc una catòlica indignada

He llegit en el diari "El punt Avui" (i alhora m'ha arribat per correu electrònic), un escrit publicat el diumenge 13 de novembre en la pàg. 27 encapçalat per dues paraules "**Catòlics indignats**" que porta la signatura del capellà i escriptor Jaume Reixac.

Mn. Reixac exposa sense embuts, una manera de pensar amb la que em sento identificada.

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església en aquest moment sembla que vol tornar a segles passats, al no deixar obrir una finestra que donaria entrada a un aire fresc i poder renovar així la densitat del que hi ha existent.

Una renovació que volia dur a terme el Concili Vaticà II en el que es pretenia, mitjançant el diàleg, reexaminar a fons, els elements que es necessitaven per actualitzar una part important de les activitats de l'Església i, degut a la seva importància, no s'havia deixat de banda que els seus capellans poguessin exercir una llibertat individual per no dependre totalment de les directrius de Roma i dels bisbes que tenen assignats, molts d'ells plens de vanitat, narcisisme i intransigència.

També es pretenia que els seus preveres, poguessin escollir d'una manera opcional el vot del celibat.

Dues coses que han passat al baül de les bones intencions i que poden fer que joves que volen seguir els passos del Mestre a través del sacerdoci... s'ho repensin.

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església fa ostentacions que ens arriben, mitjançant els medis de comunicació, del seu poder civil i eclesiàstic i, d'una disbauxa econòmica en un moment en que, una part important de la humanitat ha de fer mans i mànigues per arribar a final de mes i... una altra part... es mor de gana.

Una demostració de prepotència, a tots nivells, que, no és precisament un exemple d'humilitat i austeritat a seguir.

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església actua d'una manera intransigent i dictatorial imposant la seva manera de pensar i fer... fent oïdes sords a tot el que pugui representar un canvi.

Ha oblidat que és Ella la que ha d'estar al servei del poble de Déu, i no el poble el que ha d'estar al servei de l'Església?

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església en el segle XXI, segueix practicant la diferència de gener, en excloure a les dones de tots els actes litúrgics "d'alt nivell".

Va demostrar davant el món la seva misogínia quan el Sant Pare, cardenals, bisbes, preveres, diaques, sotsdiaques, secretaris, i d'altres... restaven quiets esperant que quatre dones (monges) acabessin de netejar (agenollades) el que "d'altres" havien embrutat.

Les dones, a part de saber netejar, som capaces de pensar, de prendre decisions i amb la nostra veu, formar part d'un col·loqui en el qual es pretengui resoldre dubtes i fer una interpretació diferent d'una exegesi, que resta plena d'ambigüitats i contradiccions.

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església últimament beatifica o santifica, a dojo, persones que, ben segur, han fet una bona tasca en el decurs de la seva vida, però, la seva beatificació o santificació, dona la impressió, que es fa per complaure a un col·lectiu determinat.

Hi ha moltes persones que han donat la vida per seguir i donar a conèixer les lliçons del Mestre testimoniant una entrega als altres feta amb amor i també amb molt sacrifici, però, no han tingut "padrins" i la seva labor, de cara en fora, ha passat desapercebuda.

Sóc una catòlica indignada perquè:

La meva Església ha permès i permet, que es vagi rodolant cap a una indiferència, que fa dies, ha començat a imperar a reu.

Sóc una catòlica indignada...

Per un cúmul de moltes mes coses, les quals... fora molt llarg d'anomenar...

*El meu gran reconeixement a Mn. Jaume Reixac pel seu escrit, ple de veritats i valentia. Persones com ell fan falta per posar en marxa a **Catòlics indignats**.*

Mª Mercè Usón

trenta